

nikere, anser jeg det ikke for rigtigt at negte Ansættelsen af en Assistent; men da dette jo i alt Fald kan blive Gjenstand for en Erfaring, der ikke kan blive overmaade kostbar for et enkelt Aar, skal jeg heller ikke gjøre nogen bestemt Indvending imod Udvalgets Forslag, men blot forbeholde mig, dersom det skulde vise sig, at der ikke ad den foreslaaede Veie kan naas en saa fuldstændig Sikkring af den omtalte Maskine, som maa anses for nødvendig efter dens Værdi, at komme igjen med dette Spørgsmaal et andet Aar. — Endringsforslaget under Nr. 19, der er stillet af mig, kan jeg jo ikke Andet end anbefale, og jeg skal for Dyrigt ikke udtale mig yderligere derom, da den erede Ordfører har ansøgt, hvad der i denne Henseende kunde være at sige fra min Side. At jeg ikke vil kunne svare paa de 2 Spørgsmaal, som han aldeles tilfældig henvendte til mig, vil han forhaabentlig tilgive mig, da jeg har savnet den fornødne Opfordring til at være udrustet i denne Retning. — Jeg har heller ikke Noget at indvende imod Endringsforslaget under Nr. 20, men er fuldkommen tilfreds med den erede Ordførers Motivering, ligesom jeg kan henvise til min i Betænkningen aftrykte Skrivelse. — Det maa maasse ved denne Leilighed være mig tillydt at omtale et Par Hensidlinger, som Udvalget har gjort til mig i sin Betænkning, og navnlig den, som gaar ud paa at lade undersøge, hvorvidt der ikke maatte paahvile Roskilde Domkirke en Forpligtelse til at vedligeholde sig selv, eller hvis dette ikke maatte vise sig at være fuldkommen Aart, om der da ikke maatte være Anledning til at paalægge den en saadan Forpligtelse. Jeg skal dertil svare, at jeg selvfølgelig skal efterkomme den til mig rettede Opfordring; men saalænge ikke Undersøgelsens Resultater, ja ikke engang deres Materie foreligger, vilde jeg anse det for ubesindigt af mig at afgive en Udtalelse om, hvorvidt jeg anser det for rigtigt at paalægge Kirken en saadan Afgift. — Hvad Rosenborg Brøndanstalt angaar, hvorom Udvalget ogsaa har gjort en Hensidling til mig, da skal jeg indlede Underhandlinger om et Leiemaal med vedkommende Selskab, og skulde det være nødvendigt for at opnaa et fyldestgjørende Resultat, vil jeg i det Mindste for en Del af Aaralet heller ikke tro, at der er Noget til Hinder for at benytte Retten til at opsiges Leiemaalet. — Hvad derimod Endringsforslaget under Nr. 21 angaar, da maa jeg i dette Tilfælde slutte mig til det erede Mindretal i Udvalget. Jeg har selvfølgelig ikke selv haft Leilighed til at se denne Møste Kort, men jeg har ikke blot gennem en Bygningssinspektør men ogsaa ad andre Veie erfaret, at den er meget daarlig, og selv om kun den ene Side af den maatte være meget nær ved at falde ned, turde det dog være, at det ikke vilde være en rigtig god Økonomi at lade den falde ned af sig selv og tage mere med, end man maasse er i Stand til at se nu, i Ste-

det for nu at foretage Reparationen, medens i det Mindste en Del kan reddes og navnlig en Del af Billedhuggerarbejdet, som ellers vil blive tilintetgjort, dersom det faar Lov til at falde ned af sig selv. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Rigsdagen ønsker at bevare dette Partii i den samme Sikkelse, hvori det er os overleveret, og Udvalget foreslaar jo heller ikke, at Udgiften til Standfættelsen ligesom skal negtes, men det motiverer sit Forslag ved, at der skal finde en Udsættelse Sted. Jeg kan imidlertid ikke anse det for rigtigt at udsætte Sagen, fordi som sagt den Skade, der kan ske ved ikke at komme til Hjælp i rette Tid, kan blive større, end at den vil kunne lade sig udbedre ved et Belsøb som det, hvorom der her er Spørgsmaal. Der ligger et Exempel overmaade nær; det er Partiet paa Frederiksberg Slot. Det er blevet restaureret, men det skete dog ikke, forinden adskillige af de Figurer, der staa i Nisjerne, havde ved begyndende Nedfald taget Skade, og dersom de vare rullede ned i Graven, havde det været umuligt at faae dem op igjen. Naar man altsaa i det Hele ønskede at faae dem restaurerede, som det er gjort, vilde det have været nødvendigt helt at forny dem. Lader man nu noget af denne Port falde ned, vil det for saavidt være værre, som det sandsynligvis vil falde paa haard Grund og gaa i Stykker. Jeg tror derfor at burde tilraade det erede Thing at gaa med det erede Mindretal og ikke med Mertallet, som vil negte dette Belsøb af 2,673 Rbd. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 22 angaar, da er jeg virkelig Udvalget taknemmelig, fordi det dog hjælper mig til at konservere en Værdi, som jeg tror ellers vilde gaa bort for Staten. Jeg kan jo meget godt se de Grunde, der kunne gjøre det ønskeligt for Statskassen at faae dette Areal solgt, og det erede Thing vil ogsaa erindre, at jeg for saavidt ikke vægrede mig ved at gaa ind paa en Forhandling derom ifjor, men at det tvertimod var ved min Foranstaltning, at der fremkom Spørgsmaal om, hvad der skulde gives den nuværende Gartner i Godtgjørelse for at træde til Side. Men selv uden Hensyn til dette Forhold er dog det, der nærmest har havt Vægt for mig for at begjære denne Bevilling, den Tanke, som den erede Ordfører udtalte, at hvad enten man sælger Haven eller ikke, har dette Hus netop ved sin Beliggenhed en Værdi, og da det i sig selv, hvad Murene angaar, er et temmelig godt og nyt Hus, hvis væsentligste Skarant er den, at Træværket er ædt op af Svamp, tror jeg, at det er forstandigt og økonomisk at anvende nogle Midler for at faae denne Svampeskade restaureret og derved bevare Bygningen til Salg til den Tid, da ogsaa Rjøfkenhaven vil blive solgt. Jeg haaber at skulle kunne komme igennem ogsaa efter den Nedsættelse, som Udvalget har foreslaet, og jeg skal derfor ikke gjøre nogen Indvending imod, at dette Forslag vedtages. — Ikke heller skal jeg